

Zuidereiland Nieuw-Zeeland

EINDELOOS WANDELEN

Land van Jade

Het Zuidereiland van Nieuw-Zeeland staat onder wandelliefhebbers bekend om zijn Great Walks: de goed onderhouden langeafstandspaden met prima geoutilleerde hutten. Sommige routes, zoals de befaamde Milford Track in Fiordland, zijn zo populair dat je er in het hoogseizoen maanden van tevoren voor moet reserveren. Maar wat wel eens vergeten wordt: ook dagwandelaars kunnen op *Te Wahipounamu* (Land van Jade – de Maorinaam van het Zuidereiland) uitstekend uit de voeten.

Tekst en beeld - Hans Wismeljer & Marijke Sarneel

Bergmeertje op Key Summit

Baardmossen in het nevelwoud

Tientallen generaties lang, tot ongeveer halverwege de negentiende eeuw, trokken Maori's te voet naar het zuidwesten van het Zuidereiland. Tot op de dag van vandaag lijkt het een haast onmogelijke onderneming, met verraderlijke moerassen, ondoordringbare regenwouden, uitgestrekte meren, hoge bergpassen en gebieden waar nauwelijks iets eetbaars te vinden is. Na maandenlange ontberingen bereikten ze eindelijk de stranden en riviermondingen van Fiordland – ook nu nog een van de ruigste en ontoegankelijkste gebieden van Nieuw-Zeeland. De terugtocht was zo mogelijk nóg zwaarder: ieder ging gebukt onder een tientallen kilo's zware last van *pounamu*. Dit groenachtige gesteente (ook *greenstone*, nefriet of Nieuw-Zeelandse jade genoemd) speelt van oudsher een essentiële rol in de cultuur van de Maori's die er wapens, sieraden en rituele voorwerpen van maakten én maken. Pounamu werd als Hooker Glacier kostbaarder dan goud beschouwd en om het te bemachtigen nam men grote risico's.

De Greenstone Track

De Greenstone Track, tussen het dal van de Hollyford River in Fiordland en Lake Wakatipu - het langgerekte meer waar het toeristische centrum Queenstown aan ligt - was een van de vaste routes van de Maori's. Het

pad, dat grotendeels door het dal van de Greenstone River loopt, is echter te lang voor één dag en we hebben geen kampeerspullen bij ons om onderweg te overnachten. We besluiten het begin en het eind van de route in twee dagwandelingen op te nemen. We beginnen onze wandeling op The Divide, de pas op de weg tussen Te Anau en de Milford Sound. We hebben geluk: in dit deel van het Zuidereiland valt tien keer zoveel regen als in Nederland, maar vandaag ziet het er heel redelijk uit. Al na tien meter lopen lijkt de beschaving ver weg en voert het pad door dicht regenwoud met reusachtige boomfuchsia's, met mossen overwoekerde woudreuzen en een dicht varentapijt. Een uur later zijn ook de laatste wolken verdwenen – een buitenkans, want nu kunnen we het smalle, kronkelige zijpad naar de bijna altijd in mist gehulde Key Summit nemen. Key Summit is een alpiengebied met *tarns* (bergmeertjes), gedrongen struikgewas en een mooi nevelwoud met knoestige bomen, van wortel tot kruin begroeid met mossen en baardmossen. Op de top kijken we uit over de dikwijls met sneeuw bedekte Darren Mountains en drie honderden meters diepe, met dicht regenwoud begroeide dalen: het dal van Te Anau en dat van de Greenstone en de Hollyford River.

> Nieuw-Zeelandse jade werd
als kostbaarder dan
goud beschouwd <

Het dal van de Hollyford River, waar Gunas Camp ligt

De kust van Abel Tasman National Park

Ochtendnevel boven Lake Wakatipu, omgeving Glenorchy

Het mysterieuze bos in de buurt van Lake Rere

Na zonneschijn komt regen

Terug op de hoofdroute volgt een makkelijke afdaling naar de grote Howden Hut, waar de eigenlijke Greenstone Track begint. Terwijl we langs de oever van Lake Howden lopen, begint de lucht te betrekken en al snel valt de regen bij bakken uit de hemel. Als we de Greenstone Saddle zijn gepasseerd – het hoogste punt in het dal, dat de scheiding vormt tussen Lake Howden en het stroomgebied van de Greenstone River – houden we het voor gezien: het pad, dat hier door moerassig terrein loopt, wordt steeds zompiger en we zakken soms tot over onze enkels in de modder. De regen heeft in elk geval één voordeel: de zwermen *sandflies* (kleine, gemeen stekende vliegjes) zijn plotseling verdwenen. Als twee verzopen katten komen we terug bij de auto. Gelukkig is het niet ver rijden naar het in de Hollyford Valley gelegen Gunns Camp.

Terug in de tijd

Gunns Camp werd in de jaren vijftig van de vorige eeuw gebouwd voor arbeiders aan de Homer Tunnel, de enige verbinding tussen de Milford Sound en de rest van het Zuidereiland. Sindsdien lijkt er nauwelijks iets veranderd. De golfplaten hutten zijn nog steeds ingericht met weinig meer dan een kale tafel, twee gammele stoelen en een houtgestookt fornuis – voor wie er oog voor heeft, straalt Gunns Camp een onmiskenbare romantiek uit. Wie kennis wil maken met de Nieuw-Zeelandse humor is hier ook aan het juiste adres: opvallend onopvallend ligt op de vloer van het bijbehorende winkeltje een (gefotokopieerd, maar bedrieglijk echt ogend) biljet van honderd dollar. De vriendelijke dame achter de kassa kan smakelijk vertellen over de reacties van klanten die het proberen achterover te drukken, doen of ze het zelf hebben laten vallen, zeker weten dat het van hen is, enzovoort. Maar of het een goede manier van klantenbinding is?

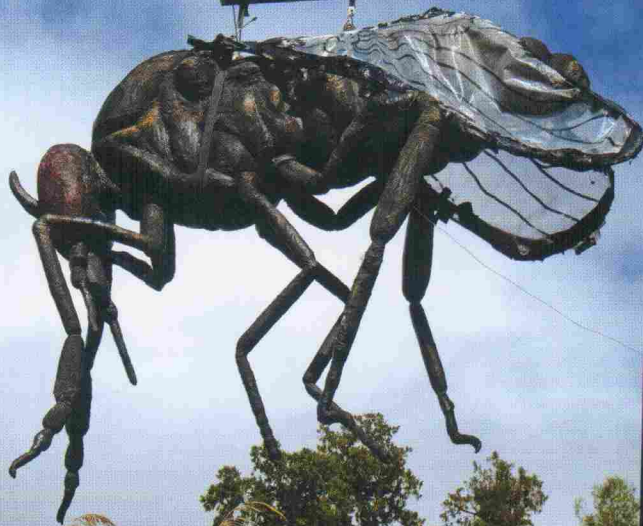
Glenorchy

De volgende ochtend zijn onze kleren boven het houtfornuis gedroogd. We hebben een paar dagen uitgetrokken voor de tocht via Te Anau en Queenstown naar Glenorchy, aan de westpunt van Lake Wakatipu – in totaal 270 kilometer, ook al ligt Glenorchy in vogelvlucht slechts enkele tientallen kilometers van Gunns Camp. Door alle regen van de afgelopen dagen is de onverharde weg naar het eindpunt van de Greenstone Track, aan de oever van Lake Wakatipu, alleen nog maar begaanbaar voor terreinwagens. Gelukkig kunnen we een watertaxi nemen.

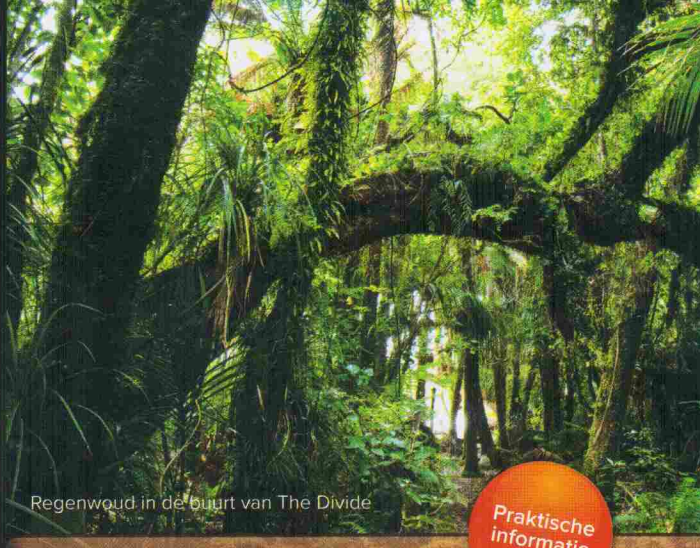

Een magisch landschap

De watertaxi zet ons af bij een oude steiger aan Elfin Bay, waar het pad naar Lake Rere begint. Op sommige plekken zijn de restanten van natuurstenen bruggetjes en een oude geplaveide weg te onderscheiden. Al in de negentiende eeuw lieten toeristen zich door een stoomboot vanuit Queenstown bij deze baai afzetten om aan het idyllische bergmeertje te picknicken. De route voert door een met reusachtige, dichtboste rotsblokken bezaaid bos, waar het melodieuze, tinkelende concert van klokvogels weerklinkt. Het woud maakt een haast magische indruk, alsof Gandalf elk moment tussen de boomstammen kan opduiken. Na Lake Rere (en inderdaad, de negentiende-eeuwers hadden gelijk: een mooiere picknickplek is moeilijk voor te stellen) wordt het pad smaller. Voor ons verrijst een haast loodrechte rotswand, waarlangs de Greenstone River stroomt. Plotseling staan we voor een meer dan honderd meter brede puinhelling – het gevolg van een enorme aardverschuiving in de jaren tachtig van de vorige eeuw. Als we de rivier even later via een hangbrug oversteken, zien we stroomopwaarts in het smalle dal een bos van dode stammen: bomen die ‘verdrongen’ zijn in het tijdelijke stuwmeer, dat na de aardverschuiving ontstond.

Uithangbord aan de westkust: een reusachtige sandfly

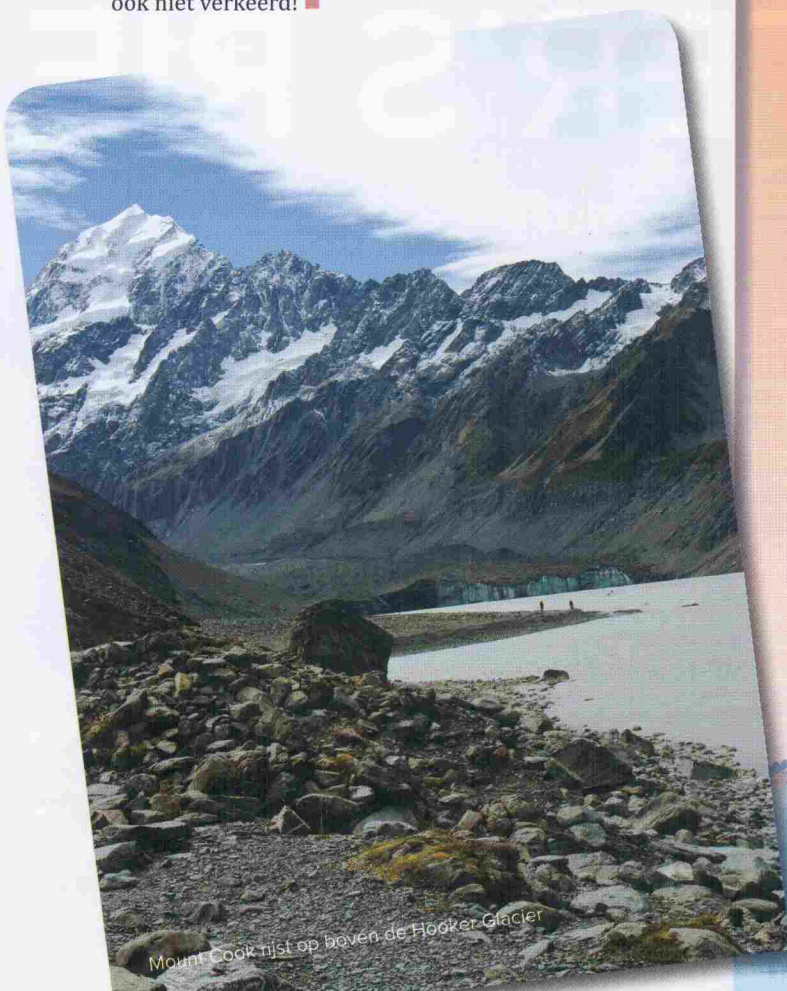

Regenwoud in de buurt van The Divide

Praktische informatie

Het eind van de Greenstone Track

Even later komen we weer uit op de Greenstone Track, die hier hoog boven de rivier door een jong bos loopt - bijna alle oude bomen zijn geveld door het noodweer, dat ook de aardverschuiving veroorzaakte. We laten twee hoge watervallen achter ons, dalen geleidelijk af naar de rivieroever en komen uit op de schilderachtige weiden bij de samenvloeiing van de Greenstone en de Caples River. Na een hangbrug over de Caples is het nog maar een klein eindje lopen naar het eindpunt van de Greenstone Track, waar Maori's ooit met hun kostbare last pounamu per kano naar de overkant van Lake Wakatipu peddelden. Van hieruit is het nog ruim een half uur wandelen over grazige rivierterrassen, terug naar Elfin Bay, waar we weer worden opgepikt door de watertaxi. Even zitten en bijkomen, ook niet verkeerd! ■

Mount Cook rijst op boven de Hooker Glacier

Wandelen op het Zuidereiland

Klimaat en beste reistijd

Hoewel het Zuidereiland slechts vier keer zo groot is als Nederland komen er sterk uiteenlopende klimaattypes voor - in de halfwoestijn van Centraal-Otago valt slechts een paar honderd millimeter neerslag per jaar, terwijl de westkust een extreem zeeklimaat kent, met op sommige plaatsen meer dan 7.500 millimeter regen. Deze enorme verschillen worden veroorzaakt door de Zuidelijke Alpen, die van zuid naar noord over het hele eiland lopen. In het subtropische Nelson en Marlborough in het noorden en langs de oost- en westkust kun je het hele jaar door wandelen, maar de routes over de Zuidelijke Alpen en de middelgebergten zijn in de winter onbegaanbaar door sneeuw, terwijl het weer in het zuiden en zuidoosten 's winters uitgesproken guur is.

Wat neem je mee

Je kunt niet buiten stevige wandelschoenen en goede regenkleding. Wees in de bergen, waar het weer ook op mooie dagen snel kan omslaan, voorbereid op ijzige temperaturen en een plotseling opstekende harde wind. Langs de westkust en in de uitgestrekte wouden in het binnenland is een middel tegen sandflies onmisbaar.

Meer informatie

Twintig uitvoerig beschreven dagwandelingen plus meer dan twintig suggesties om verder te wandelen vind je in de onlangs verschenen gids Wandelen in Nieuw-Zeeland - Zuidereiland van uitgeverij One Day Walks. Zie ook: www.wandeleninnieuwzeeland.nl.

